

мжчена. Като видѣ стареца, който я гледаше състрадателно, тя се улови за края на неговата дълга бѣла мантия.

— Смили се! — викаше тя. — Избави ме, господарю мой! Баща ми умрѣ, и за дълговетѣ му сега искатъ да ме направятъ робиня. Спаси ме отъ това, което е по-лошо и отъ самата смъртъ!..

Артабанъ потреперя. Нима трѣбва да даде и последния бисеръ, предназначень за Царя? Той се борѣше между вѣрата и състраданието, но най-сетне извади бисера и го сложи въ ржката на нещастницата.

— Ето ти откупъ, дъще моя! Това съкровище азъ па-зѣхъ за Царя.

И докато той говорѣше, небето потъмнѣ, земята изеднажъ се залюшка, като човѣшки гърди, стенитѣ на кжщитѣ затрещѣха и се срутиха, въ въздуха се повдигна облакъ прахъ. Войницитѣ въ ужасъ се разбѣгаха. Артабанъ и робинята, която той откупи, се притиснаха до стената.

Изеднажъ отъ покрива се откърти тежка каменна керамида и разби главата на Артабана. Бледенъ, безъ дѣхъ, лежеше той, и по лицето му се струеше кръвъ. Когато девойката се наведе надъ него, въ тишината се дочу тихъ гласъ, като далечна, нѣжна музика. Момичето подигна глава, защото помисли, че нѣкой говори отъ прозореца. Но не видѣ никого.

А презъ това време Артабанъ помрѣдна устни и девойката чу, какъ той попита нѣкого на древно-персийски езикъ:

— Не, Господи! Кога съмъ Те видѣлъ страждущъ и Те напоихъ?

— Приютихъ ли Те, когато Ти бѣше странникъ?

— Облѣкохъ ли Те, когато бѣше голъ?

— Помогнахъ ли Ти, когато бѣше боленъ?

— Утешихъ ли Те, когато бѣше въ тъмница?

— Тридесетъ и три години Те търсихъ и нито еднажъ не видѣхъ Твоето лице и нито еднажъ не Ти услужихъ . . .

Той млъкна. Но тихиятъ, неясенъ гласъ пакъ се чу и момичето пакъ не го разбра.

Обаче, до отлитащата душа на Артабана ясно долетѣха думитѣ:

— Истина ти казвамъ: това, което ти направи за последния отъ Моитѣ братя, направилъ си го за Менъ.